

Løbet af Offer og Accidenter for hele Landet til henved 419,000 Rd., og han har meent, at ved Overførelsen af dette Beløb til en fast Afgift vilde de faste Eiendommens Værdi forringes med en Sum, der vilde svare til det 25dobbelte af det nuværende Beløbs Størrelse og altsaa udgjøre mellem 10 og 11 Millioner Rigsdaler. Jeg troer ikke, at det vil blive Tilfældet. Den ærede Minister har anført, at Offeret, som det nu er, er en flydende Udgift, og forklaret det derhen, at det er en Udgift, om hvilken man ikke bestemt kan sige, hvorledes og naar den skal erlægges. Jeg maa herved strax gjøre den Bemærkning, at skjøndt det forhold sig saaledes, er det dog forsaavidt en bestemt Afgift, som den skal erlægges og kan inddrives. Jeg troer, at naar en Mand vil kjøbe en Eiendom, før at jeg skal tage et Exempel, og der stilles ham det Alternativ, at Offerbyrden skal være ordnet som hidtil eller overføres derpaa som en fast Afgift, vil det ikke have nogen synderlig Indflydelse paa den Sum, han kan give for Eiendommen, hvilket af disse Alternativer der er bestemt. Han veed, at han i ethvert Tilfælde skal udrede denne Afgift; om det skeer noget tidligere eller senere — erlægges skal den dog. For mig ere de Betragtninger, som tale for, at Offeret skal affattes, det aldeles Overveiede, og jeg maa stille det som en absolut Fordring til en Lov, der afgjør Spørgsmaalet om Præsternes Lønning, at Offer og Accidenter bortfalde.

Det næste Punkt, jeg kommer til, er Præstegaardsavlingen. Jeg er forsaavidt enig med den høitærede Minister, som han mener, at der bør tillægges Præsten en Avling. Hvormeget eller hvorlidet det skal være, lader sig ikke afgjøre i Almindelighed; jeg for mit Bedkommende troer, at det vilde være rigtigt at nedbringe den til det mindst Mulige. Om det skulde være et Areal, hvorpaa der kan holdes to Heste og en 4—6 Køer, vil ialtsald kunne fremgaae af en videre Undersøgelse, men jeg troer, som sagt, at det vil være rigtigt at nedbringe Avlingen til det mindst Mulige, og jeg troer ogsaa at maatte forlange, at det skeer snarest muligt. At udtrykke, hvormeget der skal beholbes, ved en Angivelse i Tdr. Hartkorn, lader sig ikke gjøre, og endnu mindre i Tdr.

Land; det maa stee gjennem en Undersøgelse for hvert enkelt Tilfælde, der foretages af kyndige og uinteresserede Folk.

Jeg lægger, som sagt, særdeles Vægt paa, at denne Reform gennemføres, saasnart stee kan. Den ærede Minister har sagt, at det ikke lader sig gjøre, saalænge de nuværende Præster sidde i deres Embeder. Deri er jeg enig; det vilde være et Indgreb i deres velerhvervede Rettigheder. Men den ærede Minister har tillige sagt, at det ikke kan stee under Vacancer, og deri kan jeg ikke være ganske enig. Jeg troer, at det vil være muligt at finde Mænd udenfor den geistlige Stand, der ikke ere interesserede i Arrangementet, som kunne paatage sig Tilsynet ved Bortsalget af det Overflødige ved Præstegaardsavlingerne; men selv om den ærede Minister kun vilde see sig fuldstændig betrygget i saa Henseende, naar de geistlige Embedsmænd, der have Interesse i Embedet og nogle fjende dertil, forestaae Bortsalget af den overflødige Avling, vil det kunne gjøres til Forpligtelse for den, der bliver kaldet, at han maa underkaste sig de Forandringer, som maatte være en Følge af denne Foranstaltning. Den ærede Minister har ytret sig saaledes, at det har været ham magtpaaliggende, at den første Begyndelse i oekonomisk Henseende ikke skulde blive altfor besværlig for Geistligheden, idet han har sagt, at det er meget ofte netop ved Tilkrædelsen af det første Kald, at der kommer til at paahvile de geistlige Embedsmænd saadanne Byrder og Forpligtelser, saadanne trykkende Gjældsforhold, som de maastee i deres hele Embedstid ikke ville være istand til at komme bort fra. Jeg kan i allerfuldeste Maade tiltræde dette. Jeg er overbevist om, at det er et særdeles værdigt Maal, den ærede Minister herved har sat sig, men jeg troer, at Intet i høiere Grad vil kunne bidrage til at opfylde denne hans Hensigt, end naar Præstegaardenes Avlinger indskrænkes saameget som muligt. Det er just ved Overlagelsen af vidtløftige Landbrug, at mange Præster have indviklet sig i Gjældsforhold og trykkende oekonomiske Forbindtigheder, hvoraf de senere ikke kunne komme ud. En Præst kan ikke overtage et Jordbrug uden at stifte en betydelig Gjæld; da han sædvanlig er ukyndig i Agerbruget og mangler Er-